

СБХ, 1504 София, ул. Шипка 6

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Международна дейност 3

Изкуство, гуми... 4

Съобщения 11

Изкуство, гуми... 12

Предстоящо, хроника 18

Хроника 19

In memoriam 20

Оформление
Александър Стефанов

Редактор
Славяна Банкова

На корицата:
Румен Жеков –
„Белези в душата I“,
от изложбата на секция
„Живопис“ –
10 x 5 x 3

За контакти и реклама:
тел. 02) 944 4141
02) 943 4421
факс: 02) 946 0212

info@sbhart.com
ИнфоСБХ
ISSN 1310-9448

УСЛОВИЯ ЗА УЧАСТИЕ В 27-МО ИЗДАНИЕ НА КОНКУРСА ЗА МАЛКА ГРАФИКА MINI PRINT INTERNATIONAL КАДАКЕС 2007, ИСПАНИЯ

КРАЕН СРОК ЗА ПОДАВАНЕ НА МОЛБИ ЗА УЧАСТИЕ – 15 МАРТ 2007 г.

1. Всеки автор се представя с 4 графики, които ще бъдат включени в пътуващи изложби. Препоръчително е графиките да бъдат различни.

2. Изображенията трябва да са не по-големи от 10x10 см, а хартията или груга основа – 18 x 18см.

3. Подписаните творби трябва да бъдат изпратени с препоръчана въздушна поща, без паспарту, като пратка с надпис „**PRINTED MATTER**“ и „**NO COMMERCIAL VALUE**“ („Печатни материали без търговска стойност“) на следния адрес: **ADOGI, Apartado de Correos 9319, Barcelona 08080, Spain, преди 15 март 2007 година.**

4. Творбите трябва да бъдат придружени от автобиография, включваща име, дата на раждане на участника, както и съответната такса. Във формуляра за членство (Membership form) трябва да бъдат отбелязани заглавията, използваната техника и цена в USD или в EURO. Плащането трябва да се направи с пътнически чек за **80 USD или 80 EURO или в брой на сметката на Mercedes Barbera.**

5. Жури ще подбере творбите, които ще бъдат изложени. Имената на одобрените участници ще бъдат публикувани на сайта през юни – **www.miniprint.org.**

6. Изложбата в Кадакес ще продължи 73 дни и ще бъде открита за посещения от 7 до 21 часа от 1 юли до 15 септември.

7. Одобрените творби ще бъдат също така показани в **Galerie L'Etang d'Art** в Баж, Франция, както и на други, все още неуточнени места.

8. Професионално жури ще отличи 6 творби, всички в една и съща категория, които ще бъдат отпечатани в цялостния им вид. Участниците изпращат 5 копия от наградените им творби на **Taller Galeria Fort**, като тези графики остават собственост на ADOGI само за културни цели.

9. Всеки от наградените художници ще бъде поканен за самостоятелно представяне в рамките на 27-ия MPI в галерията ни в Кадакес през лятото на 2008 г.

Формуляри за участие може да получите в „Деловодство“, СБХ, а повече подробности – в сайта **www.miniprint.org**, e-mail: **adogi@miniprint.org** или на **www.sbhart.com**

XIV ТРИЕНАЛЕ НА ГРАФИКАТА – ТАЛИН НА ТЕМА „ПОЛИТИЧЕСКО И ПОЕТИЧЕСКО“

РЕГЛАМЕНТ: XIV-то Триенале на графиката в Талин представя творби на визуалното изкуство, създадени между 2004-2007 г. в каквато и да е графична техника, включително и дигитална. Няма ограничения за размери или брой, но творбите да заемат не повече от 10 кв. м. пространство.

Кореспонденцията относно 14-то Триенале на графиката в Талин трябва да се изпраща на адрес: **Mrs. Mare Pedanik; 14th Tallinn Print Triennial; c/o Kumu Art Museum; Weizenbergi 34 / Valge 1; 10127 Tallinn, ESTONIA**

Формуляри за участие може да получите в „Деловодство“, СБХ, а повече подробности – в сайта на СБХ – **www.sbhart.com**

БЪЛГАРСКА ИЗЛОЖБА В БРАТИСЛАВА

В рамките на Дните на българската култура в Братислава, Словакия, от 6 до 28 декември 2006 г. в една от залите на „Дом на изкуствата“ в Братислава се състоя изложбата „Реални пространства – малка пластика и рисунка“.

Експозицията е резултат от съвместното сътрудничество между Министерството на културата, Съюза на българските художници и Българския културен център в Братислава. Изложбата „Реални пространства – малка пластика и рисунка“ показва 40 съвременни български скулптори, представящи се с по една пластика и 20 автори с по 2 рисунки.

При подготовката и реализирането на изложбата трябва да отбележим, че селекцията и подборът на участниците и творбите бяха направени от ръководството на секция „Скулптура“ на СБХ, а комисар на изложбата стана скулптурът Иван Чолаков. В момента търсенията в съвременната кавалетна пластика и посоката ѝ на развитие, по-скоро характеризират определен начин на мислене, синтез на формата, чувствителност към материала и изключително майсторство при моделирането на фигурите и композициите.

Малката пластика е своеобразна камерна форма на скулптурно творение с уникалната възможност за мобилност и изведена до знаковост форма. Вечният стремеж при кавалетната пластика е в търсенето и установяването на интимен контакт със зрителя.

„Реални пространства – малка

пластика и рисунка“ е една изложба, която събра на едно място различните творчески визии на съвременни български художници с определено подчертан личен стил и почерк. Богатството от индивидуални стилови решения и предпочитания намери логичен израз при комбинирането и съпоставянето на фактурата, тежестта на материала (бронз, камък, метал) при пластиката с ефирната лекота и виртуозност на рисунката.

В изложбата бяха показани различните гледни точки на художници от

Георги Донов – „Грагски обект“

Емил Мирчев – „Глава на момиче“

средното и младото поколение съвременни български пластици.

Част от авторите ни представиха традиционните за скулптурата фигуративни решения и композиции, в които движението е основен елемент в пространственото композиране (Борислав Русинов, Спас Киричев, Леда Старчева, Стефан Стефанов), друга част от авторите са наблегнали на статичната композиция (Димитър

Иван Чолаков – „Пробуждане“

Явора Петрова – „Рисунка II“, гетайл

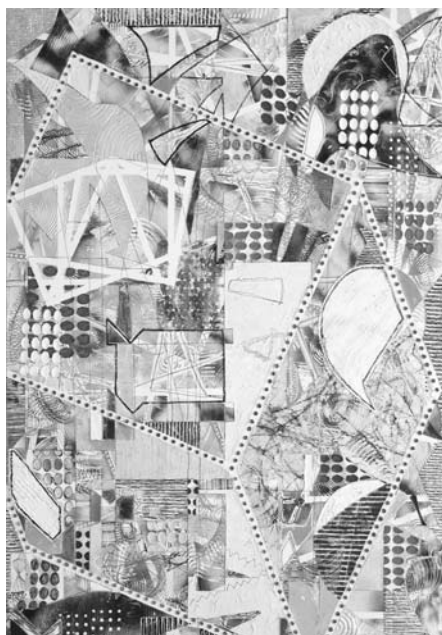
Сотиров, Илия Иванов, Георги Жеков).

В експозицията бе отделено специално място на голото тяло, една обичана от художниците тема (Кирил Матеев, Радослав Симеонов, Димитър Рашков). Обемни мини-композиции, разгърнати като своеобразни пробиви в пространството ни представиха Милан Андреев, Петър Хаджиганев, Камен Танев, Илко Николчев, Емил Бачийски. Друга част от пластиките са мислени като символ или знак (Иван Чолаков, Пенчо Добрев, Иван Русев, Валентин Господинов, Петко Генов), а трети са предназначени за интимно място в интериора (Любмил Блажев, Спас Дочев) – посоката, в която мислят много съвременни автори и „запазено“ място на малката пластика. Поредеги между пластиките, рисунките участваха в непрестанния диалог на формите в пространството. Те се намесват в общата структура от обемни и плоски знаци и послания.

Диана ДРАГАНОВА

ИЗОБРАЯВАНЕ НА НЕВИДИМОТО Проект на Елисавета Мусакова

Модерната криза на образа е само поредна проява на вътрешно заложена контрадикция между чувствеността на визуалния художествен образ и нематериалността на пораждащата идея, между способността му да изпраща универсални послания и невъзможността да бъдат прочетени, ако когът е специфичен. Затова знакова природа на образите е непрестанно разпъване между напобителните и абстрактните изображения, което сигнализира присъствието на едно постоянно и подмолно „невидимо“ и „неизразимо“, което търси своя адекватен визуален израз и което обуславя вечната недостатъчност на образа

Джао Дзиенфей

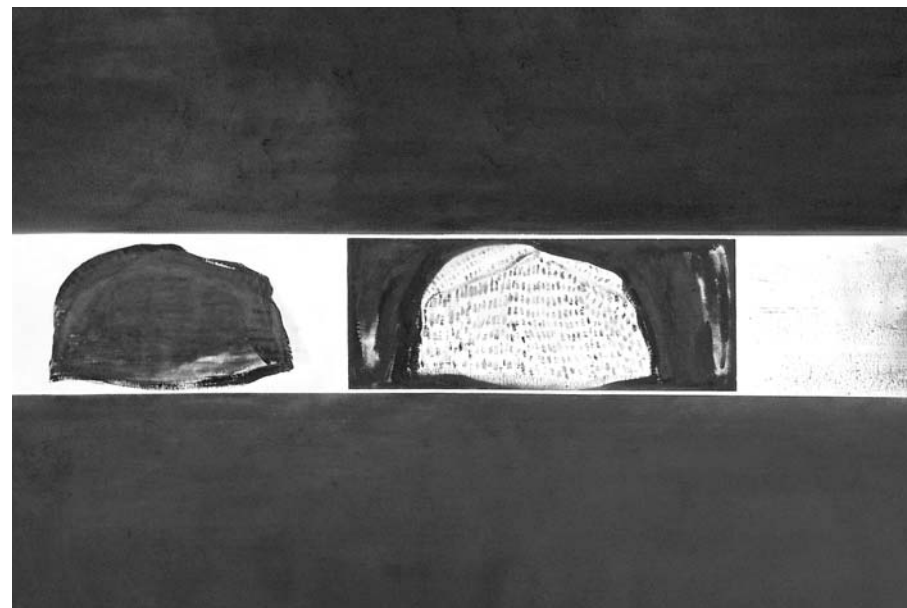
във функцията му да означава.

Според някои критици българското изкуство днес изпитва адекватно глобалната криза на образа. Предложената селекция на автори, твърде различни по стилове и концептуални нагласи, е мотивирана от желанието да бъде показано едно гонякче неглижирано течение, отстранило се от воещите тенденции и най-вече от образността, която черпи директно от съвременните масмедийни и електронни технологии. Индивидуалната философия на представените автори е обърната към трудно назовими и изобразими, универсални хуманни и интелектуални ценности, а използваната образност черпи от наглед втвърдили се художествени системи. Тяхното реактуализиране е предизвикано преди всичко от разбирането за изкуството като път към самопознание и самоусъвършенстване, а не като път към самоизявата.

Юлия Станкова е все още недоведен разпознат явление в съвременната българска живопис. Нейните картини не са религиозна живопис, а собствен анализ на библейската история, чрез който се провокира „провереният“ език на византийското и пост-византийското изкуство.

Познавайки добре християнските визуални кодове, тя ги пренасочва към силата на вярата в най-широк смисъл като възможност за екзистенциално устояване на съвременната личност.

Росен Рашев (Рошпака) създава своя иконография, преработвайки образни стереотипи от народното християн-

Румен Богданов

ство, които стават инструменти на един безискусен подход, разчиташ на непосредствеността на примитива, на фолклорната мъдрост, съчетана с научитетата, на комуникативността на простата селска приказка, която преобръща Господ, ангелите и светиците в добри същества, с които можеш да си хортуваш на всекидневен език за същността на човешката гуша или силата на милостта Божия.

Финият абстрактен експресионизъм в платната на **Румен Жеков**, нап-

равени за изложбата, е продукт на свръхсетивност. В трите картини се вижда промяна в спонтанния жест от една относително по-стабилна и подчертано драматична конфигурация на мазките към тревожно нахъсан, разбягващ се шрих, ту скриваш се, ту изпъкваш върху общия положен тон. Зрителят вижда живописните следи от тихата вътрешна борба между отчаянието и просветлението.

Румен Богданов има склонност към минималистичния образ като средств-

Юлия Станкова

Росен Рашев-Рошпака

Во за концентрация върху една обсебваша съзнанието форма. Тя е безименна, статична, натрапчиво повтаряна в поредица от кадри и по-скоро поражда смътни асоциации, отколкото да разкрива своя конкретен първоизточник. В процеса на вглеждане образът сякаш се разфокусира и деконструира,

въвличайки по този начин зрителя в един безкраен медитативен процес, реконструиращ чистото визуално впечатление.

Джао Дзиенфей, роден в Китай, вече е част от българския художествен живот, защото тъкмо през годините, преживени тук, направи абстракцията свой окончателен избор. Неговият метод е подчертано рационален, използвайки кубизма за отправна точка в качеството му на неизчерпан източник на нови картинни езици и средство за предаване на картинната енергия. Серията „Да Мо Гу Ян“ се гради върху четири китайски йероглифа в техния съвременен печатен вариант, който абстрахира първоначалните форми и позволява контурите да бъдат променяни до безкрайност чрез логически продължения, наслагвания, пресичания. Така се постига непрестанна динамика на вътрешнокартинните пространства, „триизмерност“ на самите линии и синтез на две напълно различни култури.

ПРЕВЪПЛЪЩЕНИЯТА НА ПЛАСТИЦИЗМА

Проект на Бойка Донеvsка

Настоящият проект цели да представи и проблематизира развитието на някои симптоматични тенденции, характерни за кавалетния пластицизъм в българската живопис през последните години. На фона на закономерно засиления в изложбеното пространство интерес към нетрадиционните форми на художествена изява смятаме, че тази линия, която залага на установените конвенции на традиционната кавалетна картина, остава стабилна и потенциално иновативна.

Представените автори: **Божидар Бояджиев, Грегу Асса, Николай Майсторов, Елена Панайотова и Димитър Труканов**, притежават силно изявен индивидуален стил и ясно защитени позиции в културната ситуация на днешния ден. Наред с това, всички навлизат и в територията на други арт-прояви, в това число и неконвенционални, в резултат на което непрестанно обновяват живописния си синтаксис с нови форми и посоки. Като представители на различни

Грегу Асса

творчески генерации, тези художници притежават специфична пластическа артикулация, но и обща отвореност към разнородни изразителни и изобразителни нива „във“ и „извън“ семан-

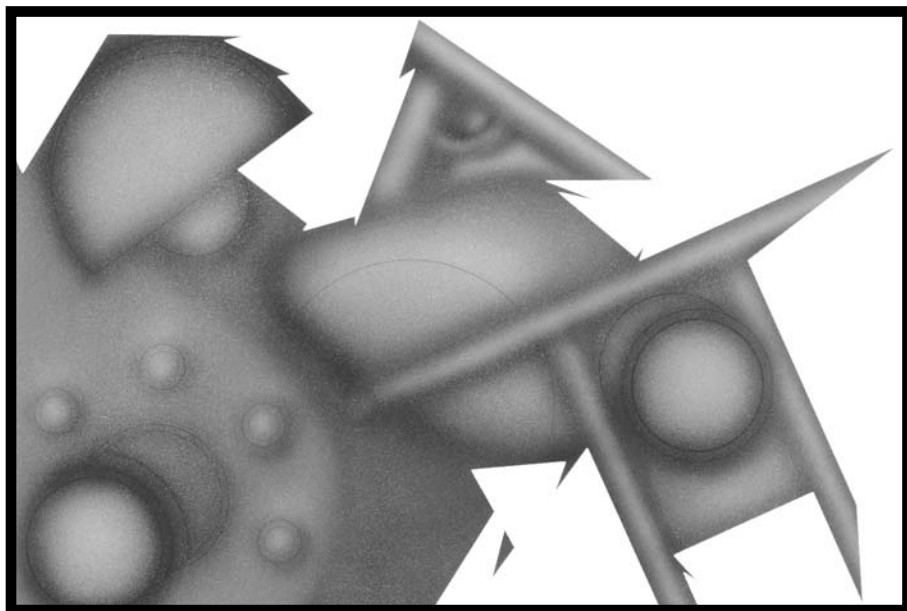
Елена Панайотова, детайл

Николай Майсторов

тичната среда на класическата живописна творба.

Ракурсът на субективния ни побор се насочваше именно от стремеша да бъде визуализирана част от рефлексията на смислови и пластически функции между видовете изкуства, характерна за хронологията в индивидуалното развитие на всеки от петимата автори. Тази особена интеграция на идеи видимо се проектира в произведенията им, както в преобразуването на живописни формули, така и в прогресията на самото им общуване с материала, въпреки че амплитудата на персоналните реакции е извънредно широка. На формално ниво, концепциите се диференцират от абсолютна универсализация на живописния израз до респектираща с изобразителната си мотивировка картинност, оставайки обаче близки в стремеша да кодират актуални смисли в автономния живот на пластиката. Връзката между отделните художници се осъществява изключително върху характерното им разбиране за целите и стойността на художествения обект и процес, изнесено над конкретния мо-

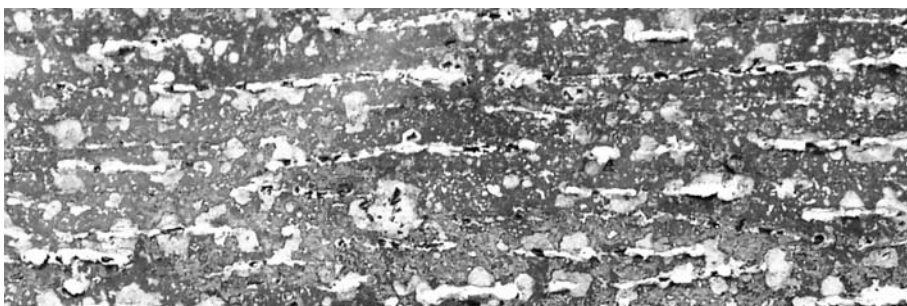

Божидар Бояджиев

дел за отражение на света. От погодна гледна точка, в типологическото си множество избраните творби описват определен тип комуникативност и адекватно отразяват характерна част от хода на съществуващата в момента живописна реалност.

Част от включените произведения са създадени по повод на настоящата

изложба, други са рисувани непосредствено преди нея, или не са били показвани до настоящия момент. В своята структурна цялост, експозицията поставя в определена светлина визирната от проекта страна на художествения живот у нас, чрез творчеството на едни от най-активните участници в изложбената практика.

Димитър Труканов, детайл

На 6 февруари 2007 г. се открива изложба-графика на починалия точно преди година художник Юлий Минчев. Без да има претенции за пълно представяне на творчеството му, експозицията има ретроспективен характер и включва творби, правени в периода 1954-2005. Откриването е в 18.00 ч., галерия-книжарница „София Прес“, ул. „Славянска“ № 29.

Секция „Графика и илюстрация“ организира Общо годишно събрание на 15 февруари от 15.00 часа, заседателна зала на СБХ – „Шипка“ 6, IV етаж.

Дневен рег:

1. Обсъждане на статут и работна програма на V-то Международно триенале на град София 2007 г.

2. Обсъждане дейността на секцията

3. Разни

Молим Всички членове на секцията да изпратят електронния си адрес за получаване на текуща информация на следния e-mail: albenasa@abv.bg.

ТВОРЧЕСКИ ФОНД

По решение на УС на ТФ при СБХ № 5/04.12.06 г. се определят цени за една нощувка за ползване на творческите бази на СБХ за летен и зимен период за 2007 година, както следва:

1. За базите в Балчик (извън сезона), Боженци, В.Търново, Долна баня, Сливен и София:

	Зимен период 01.01. – 30.04.07 г.	летен период 01.05.-30.10.07 г.
- за чл. на СБХ и семействата им	10 лв.	8 лв.
- за чл. на ТФ и семействата им	11 лв.	9 лв.
- за гости	14 лв.	12 лв.
- за чужденци равностойността на	12 евро	10 евро
2. За база Вършец:		
за чл. на СБХ и семействата им	9 лв.	7 лв.
- за чл. на ТФ и семействата им	10 лв.	8 лв.
- за гости	12 лв.	10 лв.
- за чужденци равностойността на	10 евро	8 евро

Такса за пенсионери – членове на СБХ – 50% от цената

Такса за походно легло – членове на СБХ – 50% от цената

Допълнителна информация и заявка:

Иванка Атанасова, ТФ на СБХ, ул. „Шипка“ 6, ет. 3, тел: 846 52 13

НА ТЕЧИ – С ЛЮБОВ

Румяна Константинова

Започвам този текст с едно признание: чувствам се неловко да мисля за Стоян Стоянов–Течи в минало време, да пиша за неговото изкуство като за нещо завършено, което можем да гледаме, да анализираме, да харесваме или не, но не можем да видим как ще се развива и променя, как ще изглежда след няколко месеца или след няколко години. Трудно ми е да приема неговото отсъствие от изложбите на графиката, от художествения ни живот, от Академията. Липсва ми усмивката му, чувството му за хумор, сериозното му отношение към създаването на една творба, толерантността му към околните. Вероятно тези неща не липсват само на мен – така си обяснявам присъствието на толкова много хора – колеги и приятели, по различен начин и в различни години общували с Течи, които се бяха събрали на откриването на неговата първа голяма ретроспективна изложба в галерия Райко Алексиев през декември 2006.

Познавам Течи от началото на 70-те. Тогава той току-що бе завършил графика и илюстрация в Академията за изящни изкуства в Братислава и се бе върнал в България, а аз, все още ученичка, участвах в „купоните“ на моите родители. Сред многото хора, които се събираха вкъщи, за мен той винаги е бил най-колоритната и интересна личност. По непогражаем начин разказваше за времето прекарано в тогавашна Чехословакия, за свободата на общуване и изразяване, която съществува там, за състудентите си, за своите преподаватели. По то-

Стоян Стоянов – детайл

ва време техните имена не ми говореха нищо. Много по-късно, през 80-те години, когато започна да се провежда биеналето на графиката във Варна, за първи път видях „на живо“ Винцент Хложник, Албин Бруновски и Владимир Гажович и техните оригинални графични листове, и разбрах защо Течи ги боготвори.

70-те години на ХХ век са един особен и според мен все още негоден за проучен период в историята на българското изкуство. Периодът на „асоциативно-метафоричното“ мислене, изразяване, похват, наречен дори стил. Заг този измислен термин всъщност се криеше едно странно съчетание на фотореализма с късни отзвуци на сюрреализъм и някои групи, типични за нашето изкуство виждания – преосмисляне на историята, но също и отразяване на актуални социални и политически събития и процеси. Асоциативно-метафоричният стил имаше известно присъствие в живописата, но неговата истинска територия всъщност беше графиката. В средата на 70-те вече беше поизчерпан моголът на графично мислене, наложен от учениците на Бешков и Веселин Стайков и българската графика се нуждаеше от нещо ново, нещо, което да ѝ даде различна посока. Естествено, това беше направено от млади художници – сред най-изявените бяха Стоимен Стоилов, Стоян Цанев и Стоян Стоянов.

Завръщайки се от Братислава, Течи донесе у нас усвоените уроци на една от най-старите европейски графични школи, която обаче в онези години бе станала и символ на модерен графичен изказ. Участията му в първите изложби в София веднага направиха впечатление, неговият стил беше моментално разпознаваем сред многогласието на тогавашната българска графика. С какво?

С обвързаността си с иносказателното, символно-повествователно графично мислене. Независимо дали става въпрос за Легенди за рога български, за Сказание за Самуил, за Чилийски мотиви, за цикъла Сватба или за Конфронтация. С подчертано експресивните образи и динамичните композиции. С използването на документа, на необичайното кадриране на образите, така близко до похватите в киното. С перфектното владеене на различните графични техники и особено на литографията, която в неговите големи графични листове достигаше до неподозирани въздействия.

По-късно, през 80-те и 90-те години, чак до неочакваната и ненавременна смърт на Течи през 2004 година, когато асоциативно – метафоричното изразяване вече беше в историята на българското изкуство, той продължи да работи по своя неповторим начин – нещо, което днес ни убеждава, че той не просто е следвал една мода, а че изборът му е бил дълбоко лично обусловен.

Връщайки се към ретроспективната изложба на Течи, ми се иска да отбележа няколко неща. Първото е, че „Райко Алексиев“ бе буквално преобразена. От неговите графики и използването на мултимедия, с помощта на която върху една от стените на галерията „преминаваше“ неговия живот – самотните часове в ателието, шумните откривания на изложби, ангажиментите му като секретар на СБХ и като директор на НХГ, срещите с колеги, щастливите дни със семейството и приятелите му. Така се бе получила една неочаквана инсталация – модерна, завладяваща, носеща послания. Като изкуството на Течи.

НАЦИОНАЛНАТА МЛАДЕЖКА ИЗЛОЖБА

Борис Костадинов

24 ноември – 17 декември 2006 г.

Признавам си, че отгавна не бях ходил на общи изложби на млади художници. Затова и сега ми беше интересно да видя Националната младежка изложба в залите на „Шипка“ 6. Интересно от някаква носталгия още от Художествената гимназия, когато моите преподаватели тогава разказваха разпалено за митологизирани преди 89-а година Национални младежки изложби. Как в тях се били появявали интересните млади имена, как едва ли не са били показвани ъндърграунд произведения, въпреки комунистическата цензура, как са ставали скандали, как са били едно от най-интересните събития в културния живот на потъналата в сивота социалистическа София. С подобни мисли влязох в сградата

на ул. „Шипка“ и още от Входа ме обзе чувството, че машина на времето има. На всеки е ясно, че днес сме 2007-а, пред Входа на галерията има фаст фуд заведения и паркирали беembe, за разлика от безоблачното спокойствие през 86-а например. И въпреки това, още от непокътнатото мраморно фоайе на сградата, започваш да усещаш онази наполовина сладка и наполовина абсурдна носталгия към 80-те години.

Съзнавам, че бюлетинът на СБХ е най-подходящото място за критики към материалната база на Съюза, но sorry – това е мое мнение. Пък и сигурно канейки ме да напиша подобен текст за бюлетина ясно са осъзнали, че съм критик, който се занимава със

съвременно изкуство и не бих толерирал никакви артефакти, несъобразени с актуалното в изкуството днес.

Още повече, че залите на „Шипка“ 6, днес гордо носят подзаглавие: Национален изложбен център за съвременно изкуство.

Така – сега за самата изложба. Наречена е „изложба за живопис, графика, скулптура и други съвременни визуални форми“. „Другите“ съвременни визуални форми би трябвало да бъдат – видео, пърформънс, инсталации, мултимедийни произведения и т.н. Тях обаче ги нямаше, така че изложбата си беше само за живопис, графика и скулптура. Това всъщност никак не е лошо, имайки предвид например ренесанса на живописата в световен мащаб. Твърде любопитно ми беше да видя какво правят младите в ВГ в тази насока. И наистина, като че ли забелязах най-вече живописните творби. Те като че ли бяха най-повлияни от течения, трендове и визии взети от съвременността. И друго ми направи впечатление – нещо, което винаги ме е карало да се питам за много неща, а именно – интересът, който младите автори и то не от вчера, демонстрират към тематика като мистичното, фаталистичното или апокалиптичното. Вероятно това бихме могли да свържем с някаква ангажираност с пробле-

мите на екологията, политиката, Войните... Би било добре ако тази ангажираност е осъзната до степен на концепция. В този смисъл бих отбелязал нещата на Антон Терзиев, играещи си с източноправославната естетика и медийните образи, или пък въздействащите голямоформатни портрети на деца, болни от болеста на Даун на Михаела Влашева. Такъв тип документалистика присъства в много други живописци в изложбата.

От т. нар. графична част бих отличил огромните портрети на Александър Вълчев, изпълнени със завидно упорство в класическа моливна техника. Другият тип неща са чисто формално-декоративните, с различни амплитуди на успех.

В опитите за „ready made“ се забелязваше работата на Венелин Шурелов „Машина за рисуване“. Той отново демонстрира прецизност и оригиналност на хрумването му, така характерни и за работата му в театъра.

Разбира се имаше още много произведения, които се забелязваха и такива, които бяха откровено наивни, но както знаем това е нормално.

Остава ни надеждата, че бъдещите младежки изложби ще се придвижат все по-смело към годината на своето настоящо издание, а не към меланхоличната аура на миналото.

ИЗЛОЖБА НА ДОЛОРЕС ДИЛОВА

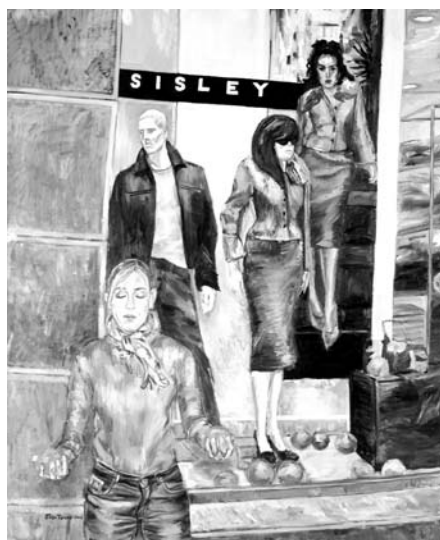
Галерия „Лоранъ“ – 30 ноември 2006 година

Пред вас е изложба, която няма нужда от моите гуми. Картините са от такъв характер, че да не се стъписаш и развълнуваш – значи си равнодушен към живота и живописата въобще.

Вчера, като подреждахме нещата, ми се искаше да сложа на хипотетично най-важната стена, срещу Входа, картини, които да въздействат като удар вър-

Венелин Шурелов – „Машина за рисуване“

Елиза Томов – „Сисли“

Изкуство, гуми...

ху Всеки влязъл в галерията. После си дадох сметка, че всички платна на Долорес са такива. Макар и по различни причини.

Едните замайват с кървавочервеното, небесно сините пробиви и резките контрасти, други – с дълбочината на преживяването на пространството, което някак те поглъща, трети – с жизнения си минимализъм, четвърти – с интимността и трансформацията на една уж „проста“ натура.

21 век като че ли не предполага такова изобилие от неприкрити емоции... Не предполага и толкова прикрита, но избиваша навън женственост. Казано другояче – искреност. И индивидуалност.

Долорес Дилова - „Интимен интериор“

Изкуство, гуми...

Странна художничка е Долорес...

Нейните теми не могат да бъдат копирани. Картините ѝ са изпълнени със стълби и отверстия, водещи към светлината, искрящи повърхности, драматични небеса, театрално осветени улици и фасади, разгнани наполовина от сенки, някакви загадъчни пространства – обиталища, които те вкарват в един колкото нереален, толкова и истински и пулсиращ свят...

Бях на пленери в Каварна заедно с Долорес и то неведнаж... През септември моята тераса беше над нейната. Залезът пред очите ни беше като декор – ни повече, ни по-малко... Морето и Чиракмана се меняха пред очите ни, слънцето падаше искрящо и незабравимо зад хълмовете на пристанището, дупките на прозориците зееха като празни очи, мястото, наречено „Болата“ беше все по-привличащо и остро и земята – все по-червена...

Но само Доли, не ви лъжа, успя да запечата всичко това, което и ние виждахме. Сбърках – тя не го запечата, а го пресътвори.

Неустова, френетична работа – го мръкване.

И така – десетки пъти в последните години.

Гледах отгоре – наголу към нея дни поглед и не разбрах кога и как се появиха тези картини – мистични отрязъци от това място, наситени с трепет и цвят, различни от досегашните, много, много картини... Накараха ме да се замисля как един човек успява да съхрани емоцията си и да бъде интересен и различен, посягайки към едни и същи сюжети. Тя просто режисира природата според собствените си емоционални закони. Това е...

Една талантлива, при това много талантлива и смела жена (защото се променя, но и влиза ужасно навътре във всяко нещо)... Сега стои до мене и се черви или пък се тресе от нерви, но съм сигурна, че не трябва да прави ни едното, ни другото. Тя си е оставила душата в тези картини и това си личи – не е нужно да го споменавам даже...

Ако бяхме сложили още една картина, мисля, че галерията просто щеше да изгърми! За радост или съжаление, но ателието ѝ е препълнено с още три пъти по толкова. Малко трудно, но се съгласих да махнем „само“ (в кавички) десетина работи, защото все пак Доли си е такава – натегната до последно, някак по-барокова като усещане за грама и насищане, а пък и ако бяхме оставили по-малко работи по стените, щяхме да ви лишим от някои сериозни произведения, наистина... Тази експозиция е абсолютен портрет на Доли.

Няма да ви тормозя с повече приказки, защото случаят Долорес Дилова не налага обяснения. Тук става дума за творчеството на една жена, обърнала се навътре в себе си, но поразяваща силно, цветно и без задръжки сънищата, фантазиите и живота си.

Някои места и някои хора необяснимо се привличат...

Много се надявам и тя, а и аз пак да отидем там, откъдето се родиха тези картини...

На добър час, Доли!

Десислава МИНЧЕВА

СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ ул. „Шипка“ 6

Изложбен план, месец февруари 2007 година

Национална изложба „Карикатура“, I етаж, 18 часа, 6.II.- 20.II.

Изложба – Творби от пленер „Фотофестивал“, IV етаж, 18 часа, 13.II.-25.II.

Изложба – „Аутсайвери“ Любен Стоев – графика, II етаж, 18 часа, 14.II.-28.II.

Изложба – VII пленер акварел „Дечко Узунов“ – „Диалог на поколенията“, III етаж, 18 часа, 15.II.-28.II.

Изложба – „Пощенско-филателна продукция“, I етаж, 18 часа, 22.II.-5.III.

Изложба – секция „Дърворезба“, IV етаж, 18 часа, 28.II.-19.III.

Галерия – книжарница „София-прес“ изложба – Юлий Минчев – месец февруари

ХРОНИКА

От 10 до 18.10.2006 г. Представителството на СБХ – Лом проведе пленер „Скалите 2006“ – в гр. Белограчк. В пленера взеха участие проф. Стефан Алтъков, Никола Попов, Иван Манойлов, Кирил Апостолов, Веселин Замфиров, Ралица Кирилова, Екатерина Демирева, Десислава Кирилова, Евелина Ивайлова.

Пог патронажа на Представителството на СБХ – Шумен, Педагогическия факултет на Шуменския университет „Еп. Константин Преславски“ и творческата формация „Ателие „Сава Доброплодни“, на 25. 10. 06 г., в зала „Българска икона“ в Шумен се откри изложбата „Вальо Кулев и приятели“. Участваха 10 автори с рисунка, графика и пластика.

Със съдействието на Представителство СБХ „Шумен, Педагогическия факултет на Шуменския университет „Еп. Константин Преславски“ и творческата формация „Ателие „Сава Доброплодни“, на 21.11.06 г., по покана на Смядовската общинска администра-

ция, се откри изложба – живопис и графика „Приятели и Вальо Кулев“.

На 27. 11. 2006 г. Валентин Кулев подреди изложба рисунка и графика в ХГ „Петър Персенгиев“ – Нови пазар. Бяха представени 68 творби от последните 6 години.

От 14 декември 2006 г. до 10.01.2007г. в галерия-книжарница „София Прес“, ул. „Славянска“ 29 бе открита традиционната керамична изложба „Св. Спиридон“ (базар) на секция „Керамика“ на СБХ, със специалното участие на Атанас Гаджев.

Традиция е всяка година преди Коледа, около Св. Спиридон (12 декември) – покровителят на гърнчарите, художниците-керамисти да представят своите произведения пред публика. Изложбата дава възможност на керамисти от различни поколения да представят своите най-нови произведения, характеризиращи се със широк диапазон от изразни средства, материали и технологии. В изложбата могат да се видят от утилитарни предмети до абст-

„Пилета“ – Добромир Георгиев

рактни пластмаси, от пана – картини до знакови символи. Всеки автор се стреми да покаже своите пластични иновации, но преди всичко любовта си към керамиката, като изкуство.

От 21.12.2006 г. до 18.01.2007 г. Сава Цоновски показа поредната си изложба на „Шипка“ 6. Изложбата включваше около 70 творби – акварел. За сюжети на картините си Цоновски използва всички годишни времена – пролет, лято, есен, зима.

В творбите си художникът дава шанс на българското, на позабравеното, което тлее, но не угасва в нас – он-

Сава Цоновски

зи материален израз на патриархалното, на игулията и пасторала, които носят наслада не само на възприятието, но дълбоко, с нежна тъга и сладка нега докосват душата, карат те да се чувстваш подвластен на непреходното. Така една след друга се редят схлупени къшурки, зареяни по скатовете на гордия Балкан, където живеят хора, изпълнени с добротата в сърцата.

На 27.11.2006 г. в Галерия-книжарница „София Прес“ бе открита изложба „Македонска графика“. Бяха представени 22 художници-графици от Република Македония.

На 10.01.2007 г. Кирил Прашков откри изложба-килими под надслов „Mind Your Step“ (Внимавай къде стъпваш) в галерия СИБАНК в София.

На 16.01.2007 г. Мая Николова, Емануил Манолов, Иван Колев, Иван Ставрев и Николаи Маринов представиха своя проект „Портрети“ в галерия „Дебют“.

Отиге си един от най-самобитните творци в съвременната българска гърворезба – **Емил Лунгаров**.

Роден през 1941 година, завършил Художествената академия през 1966 г. при големия художник и учител, проф. Асен Василев, Емил Лунгаров си създава собствено място в редицата на колегиата още с дипломната си работа – паното-решетка „Слънчева колесница“ в хотел „София“.

Осъществява множество произведения като паното „Албена“ и декоративна решетка за хотели на Златни пясъци от 1968 г., тавана на Българския културен център в Будапешта от 1969 год., паното „Птици“ за резиденцията на Министерския съвет в Шабла от 1970 г., решетка в ресторанта на хотел „Простор“ на Витоша от 1972 год., оформление с пана, решетки и парпети за почивната станция на ЦСПС в Пампорово от 1973-76 г., и други. Първичността на материала отвежда автора към прастара символика – не напразно в творбите си Лунгаров често включва изобразителни елементи, известни от дохристиянската култура, изгражда върху тях емоционалното въздействие на произведенията си. Насищането на композициите с древни, стигнали до нас чрез фолклора знаци, мотивите на слънцето, вятъра, луна, митологичните чудовища, а главно своеобразната им материализация, придават на работите на Лунгаров особено излъчване, граничещо с езическите представи за природата. Без да се лишават от декоративните си качества, творбите му заприличват на

отколешни иголи с тяхното магическо начало. И едновременно авторът играе със зрителя чрез сюжетната занимателност на композициите си. В „Нептун“ фигурите, животните, птиците сякаш са потопени в гървените вълни, надигнати от божеството... Докато в „Лазур“ мотиви от украсата на антични кораби са се превърнали сами в кораби, понесли се по морето...

Сред многобройните му представления в изложби нека споменем самостоятелните му експозиции в Созопол през 1984 г., в залата на „Шипка“ 6 в София през 1986 г., в Елванген, Германия през 1988 г., в Атина през 1994 г., наградите му за пластика в гърво от Варна през 1979 г., от Магрид, където получава Първа награда за гървопластика през 1981 г., участията му в групови прояви в Будапешта, Ерфурт, Варшава, Москва през 1967 г., в Париж през 1971 г., в изложбите „Съвременно изкуство от България“ в Мюнхен, Хайделберг и Оснабрюк през 1993-94 г. със самостоятелна колекция и т.н. Творбите му винаги са се отличавали с неповторимост и ярка индивидуалност. И още нещо – малко са тези като Емил Лунгаров, които откриват нови пътища в изкуството на пластиката.

Проф. д-р Венета ИВАНОВА

Зафир ЙОНЧЕВ (1924-2006)